

Šīs lapa ir mašintulkota [Saite]. Mašintulkojumos var būt kļūdas, kas var mazināt skaidrību un precizitāti; Ombuds neuzņemas atbildību par neatbilstībām. Lai iegūtu visuzticamāko informāciju un juridisko precizitāti, lūdzam skatīt šādus dokumentus. avota versija angļu valoda ir norādīta iepriekš. Lai iegūtu plašāku informāciju, lūdzam skatīt mūsu [valodu un tulkošanas politiku](#) [Saite].

Lēmums lietā 1010/2008/(AL)DK - Kavēšanās pieteikuma izskatīšanā par piekļuvi dokumentiem

Lēmums

Lietā 1010/2008/(AL)DK - Uzsākta {0} 29/04/2008 - Lēmums par {0} 02/12/2009

2007. gada septembrī sūdzības iesniedzējs lūdza piekļuvi Eiropas Komisijas dokumentiem saskaņā ar Regulu 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem. 2008. gada 4. martā Komisija viņam atbildēja, sniedzot daļēju piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem.

Sūdzības iesniedzējs vērsās pie ombuda ar sūdzību, kurā apgalvoja, ka Komisija nav pienācīgi rīkojusies un reaģējusi uz pieprasījumu par piekļuvi dokumentiem. Sūdzības iesniedzējs jo īpaši pauda neapmierinātību par Komisijas pārliecīgo un nepamatoto kavēšanos pieprasījuma izskatīšanā.

Pieņemtajā lēmumā ombuds norādīja uz vairākiem trūkumiem Komisijas rīcībā, izskatot sūdzības iesniedzēja pieprasījumu par piekļuvi dokumentiem. Šie trūkumi attiecās uz pieprasījuma reģistrāciju, atbilstošo termiņu ievērošanu un argumentāciju termiņu pagarināšanai.

Tomēr ombuds atzīmēja, ka līdzīgi trūkumi attiecās arī uz sūdzību 3697/2006/PB, un šajā gadījumā Komisija pozitīvi reaģēja uz ombuda aizrādījumiem un papildu piezīmēm. Faktiski Komisija paziņoja, ka pieteikumi par piekļuvi dokumentiem parasti tiek reģistrēti dienā, kad tie tiek saņemti, vai pirmajā darba dienā pēc saņemšanas, un kavēšanās to reģistrācijā varētu notikt tikai ārkārtas apstākļos. Tā arī piekrita, ka gadījumā, kad pieteikuma iesniedzējs jāinformē par sākotnējā termiņa pagarināšanu, Komisijai tas jādara, pirms attiecīgais termiņš ir faktiski beidzies. Komisija arī atzina, ka termiņu pagarināšana ir sīki jāpamato.

Nemot vērā šos atzinumus un to, ka tie tika sniegti vēlākā datumā par to, uz kuru attiecās sūdzībā norādītie trūkumi, ombuds neuzskatīja par vajadzīgu izteikt aizrādījumu.

Attiecībā uz Komisijas patstāvīgo lēmumu nepiešķirt pilnu piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem ombuds konstatēja, ka iestāde ir pareizi piemērojusi Regulas 1049/2001 attiecīgos noteikumus par apspriešanos ar trešo personu un sabiedrības interešu aizsardzību saistībā ar starptautiskajām attiecībām.

SŪDZĪBAS PRIEKŠVĒSTURE

1. Ignalinas Starptautiskais ekspluatācijas izbeigšanas atbalsta fonds (IIDSF) tika izveidots 2000. gadā, lai atbalstītu Ignalinas kodolelektrostācijas dezekspluatāciju Lietuvā. IIDSF administrācija tika uzticēta Eiropas Rekonstrukcijas un attīstības bankai (ERAB). Eiropas Komisija kopā ar 14 divpusējām donorvalstīm veica sākotnējo ieguldījumu IIDSF. Pirms Lietuvas pievienošanās ES finansējums tika darīts pieejams saskaņā ar PHARE programmu. Pēc pievienošanās kļuva pieejams daudz lielāks finansējums, izmantojot jaunu programmu, ko sauc par Ignalinas programmu, kas izveidota ar Pievienošanās līguma 4. protokolu.

2. Saskaņā ar Finanšu regulu [1] “kopīga pārvaldība” ir termins, ko lieto, lai no Kopienas budžeta veiktu iemaksas vairāku līdzekļu devēju fondos, kurus pārvalda starptautiskas organizācijas. Kopīga pārvaldība parasti notiek, ja atbalstu sniedz trešām valstīm. Komisija turpināja savu ieguldījumu IIDSF arī pēc Lietuvas pievienošanās ES un pēc Ignalinas programmas izveides. Tā turpinās sniegt ieguldījumu IIDSF, kā paredzēts 2007.–2013. gada finanšu plānā. Kopīgas pārvaldības gadījumā Komisijai ir jāparaksta “iemaksu nolīgums” ar attiecīgo starptautisko organizāciju. Šādas vienošanās mērķis ir nodrošināt Kopienas prasību izpildi saskaņā ar Finanšu regulas noteikumiem, kas attiecas uz pārskatāmību, pareizas finanšu pārvaldības principu, darbību atbilstību un līdzdalību, Kopienas finansējuma izmantošanas redzamību un piekļuvi Revīzijas palātai. Iemaksu nolīgumā ir noteikti galvenie programmas elementi, piemēram, projektu atlase, konkursa nolīgumi, piemērojamais tiesiskais regulējums, projektu saņēmēju pienākumi, kā arī attiecības starp Komisiju un šajā gadījumā ERAB. Valsts līmenī Lietuvai bija jāparaksta pamatnolīgums ar ERAB, lai nodrošinātu piekļuvi IIDSF finansējumam. Starpniecības organizācijas iesaistīšana Kopienas programmas kopīgā pārvaldībā ES nozīmē, ka Komisija un attiecīgās dalībvalsts iestādes tieši nekontrolē programmu. Izvēloties ERAB, kas nav Kopienas iestāde, Komisija pakļauj programmas pārvaldību ārpus Eiropas Parlamenta un Eiropas ombuda pārbaudes. Tāpēc Komisijai ir īpašs pienākums nodrošināt programmas pilnīgu pārredzamību un pareizu īstenošanu.

3. Sūdzības iesniedzējs, rīkojoties advokātu biroja vārdā, 2007. gada 11. septembrī iesniedza Eiropas Komisijai pieteikumu par publisku piekļuvi dokumentiem saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1049/2001 [2] (“Regula 1049/2001”). Sūdzības iesniedzējs pieprasīja piekļuvi „*ieguldījumu līgumu, tostarp visu pielikumu, kopijām, lai saņemtu Kopienas finansējumu Ignalinas Starptautiskajam ekspluatācijas izbeigšanas atbalsta fondam (IIDSF), ko pārvalda Eiropas Rekonstrukcijas un attīstības banka (ERAB)*”. Sūdzības iesniedzējs pieprasīja piekļuvi diviem konkrētiem nolīgumiem: iemaksu nolīgums, kas noslēgts pirms Lietuvas pievienošanās ES, un pēcpievienošanās iemaksu nolīgums.

4. Komisija 2007. gada 18. septembra e-pasta vēstulē apstiprināja sūdzības iesniedzēja sākotnējā pieteikuma par piekļuvi dokumentiem saņemšanu, informējot to, ka saskaņā ar Regulu 1049/2001 tā saņems atbildi 15 darba dienu laikā.

5. Tā kā Komisija neatbildēja, sūdzības iesniedzējs 2007. gada 11. oktobrī nosūtīja Komisijai e-pasta vēstuli, kurā norādīja, ka Komisijas iepriekš minētajā vēstulē norādītais termiņš ir beidzies un ka “[tādēļ] *saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1049/2001 7. panta 4. punktu šis ziņojums ir mūsu atkārtots pieteikums*” (izcēlums oriģinālā).

6. Komisija 2007. gada 6. novembrī informēja sūdzības iesniedzēju, ka tai ir jāpagarina atbildes sniegšanas termiņš vēl par 15 darba dienām, jo tā nevarēja iegūt visu informāciju, kas vajadzīga, lai pienācīgi analizētu sūdzības iesniedzēja pieprasījumu un pieņemtu galīgo lēmumu.

7. Komisija 2007. gada 27. novembra e-pasta vēstulē informēja sūdzības iesniedzēju, ka tā joprojām nespēj pieņemt galīgo lēmumu attiecībā uz tā pieprasījumu. Tā norādīja, ka saskaņā ar Regulas 1049/2001 4. panta 4. punktu tai ir jāapspriežas ar ERAB par pieprasīto dokumentu izpaušanu.

8. Komisija 2008. gada 4. martā atbildēja uz sūdzības iesniedzēja atkārtoto pieteikumu. Vispirms tā attiecīgos dokumentus identificēja kā i) iemaksu līgumu, kas noslēgts pirms Lietuvas pievienošanās ES (“2002. gada nolīgums”); un ii) nolīgumu par pēcpievienošanās iemaksām (“2006. gada nolīgums”).

9. Attiecībā uz 2002. gada nolīgumu Komisija paskaidroja, ka tas ietver: (I) vēstuļu apmaiņu starp Komisiju un ERAB no 2001. gada janvāra par Eiropas Kopienas saistībām IIDSF 115 miljonu euro apmērā; un ii) finansēšanas memorandu, kas 2002. gadā noslēgts starp Eiropas Kopienas un saņēmējvalsti par EUR 80 miljonu Eiropas Kopienas ieguldījumu IIDSF.

10. Attiecībā uz 2006. gada nolīgumu Komisija paskaidroja, ka to veido īpašie nosacījumi un četri pielikumi (I-IV pielikums).

11. Komisija secināja, ka var piešķirt pilnīgu piekļuvi 2002. gada nolīgumam un 2006. gada nolīguma II pielikumam. Tomēr tā varēja piešķirt tikai daļēju piekļuvi īpašajiem nosacījumiem un 2006. gada nolīguma IV pielikumam. Piekļuve atlikušajām 2006. gada nolīguma daļām tika atteikta.

12. Sūdzības iesniedzējs 2008. gada 8. aprīlī iesniedza sūdzību ombudam.

PAR IZMEKLĒŠANAS PRIEKŠMETU

13. Ombuds 2008. gada 29. aprīlī sāka izmeklēšanu par šādu apgalvojumu un prasību:

Komisija neesot pienācīgi izskatījusi lūgumu par piekļuvi dokumentiem un uz to nav atbildējusi.

Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Komisijai būtu:

- piešķirt tai piekļuvi 2002. gada finansēšanas memoranda 1. pielikumam; un
- piešķirt pilnīgu piekļuvi 2006. gada nolīguma dokumentiem.

IZMEKLĒŠANA

15. Ombuds 2008. gada 29. jūnijā lūdza Komisiju sniegt atzinumu. Komisija nosūtīja atzinumu 2008. gada 23. jūlijā. Komisijas atzinums tika nosūtīts sūdzības iesniedzējam ar uzaicinājumu iesniegt apsvērumus. Sūdzības iesniedzējs nosūtīja savus apsvērumus 2008. gada 13. oktobrī.

OMBUDA ANALĪZE UN SECINĀJUMI

A. Apgalvojums, ka Komisija nav pienācīgi izskatījusi sūdzības iesniedzēja pieprasījumu par piekļuvi dokumentiem un nav atbildējusi uz to

Ombudam iesniegtie argumenti

16. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Komisija nav pienācīgi izskatījusi pieprasījumu par piekļuvi dokumentiem un nav atbildējusi uz to, jo i) Komisijas pieteikuma izskatīšana bija pārmērīga un nepamatota; (II) tā iesniedza nepareizus un nepilnīgus dokumentus; un iii) tā nav ievērojusi Kopienas tiesību aktus, kas īpaši attiecas uz piekļuvi dokumentiem saistībā ar 2006. gada nolīgumu. Sūdzības iesniedzējs paskaidroja, ka tas nosūtīja pieprasījumu par piekļuvi minētajiem dokumentiem 2007. gada 11. septembrī, bet Komisija to reģistrēja tikai 2007. gada 18. septembrī. Sūdzības iesniedzējs 11. oktobrī iesniedza atkārtotu pieteikumu. Komisija 2007. gada 6. un 27. novembrī nosūtīja divas pagaidu atbildes. Tikai 2008. gada 4. martā tā nosūtīja savu atbildi pēc būtības. Sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka apspriešanās ar ERAB ir nepamatota un pārāk ilga un ka tā ir pretrunā Komisijas Lēmuma C(2001) 3714 [3] 5. panta 5. punktam. Turklāt Komisija iesniedza dokumentus, kas faktiski attiecas uz Slovākiju, nevis Lietuvu (nepareizs dokuments). Turklāt Komisija sūdzības iesniedzējam neiesniedza *Fonda noteikumus* [4], kas ir finansēšanas memoranda neatņemama sastāvdaļa (nepilnīga dokumentu iesniegšana). Visbeidzot, Komisija ir nepareizi izmantojusi Regulas 1049/2001 noteikumu par apspriešanos ar trešām personām un sabiedrības interešu aizsardzību saistībā ar starptautiskajām attiecībām. Līdz ar to tā neesot ievērojusi atbilstošos Kopienas tiesību aktus.

17. Savā atzinumā Komisija vispirms norādīja, ka pieprasītie dokumenti ir divpusēji, līgumiski dokumenti, ko parakstījusi Komisija un trešā persona. Tā kā tie ir dokumentu līdzautori, ir piemērojams Regulas 1049/2001 4. panta 4. punkts. Turklāt, ņemot vērā, kā norādīts Komisijas 2008. gada 4. marta atbildē, ERAB skaidri iebilda pret pieprasīto dokumentu izpaušanu, tāpēc Komisija nolēma analizēt katra dokumenta saturu, lai novērtētu, kuras daļas varētu izpaust, neapdraudot ERAB leģitīmās intereses. Šajā novērtējumā notika apspriešanās ar dažādiem

Komisijas dienestiem. Šī pieeja atbilda Komisijas Lēmumam C(2001) 3714. Turklāt Komisija uzsvēra, ka ERAB ir starptautiska organizācija, ko izveidojušas vairākas suverēnas valstis, un tās likumīgo interešu neievērošana neizbēgami kaitētu ES attiecībām ar šo starptautisko organizāciju. Attiecībā uz sūdzības iesniedzēja argumentu, ka *“ tā nevarēja atrast nevienu atkāpi saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, kas ļautu Komisijai pagarināt likumā noteiktos termiņus”*, Komisija norādīja, ka tā nekad nav apgalvojusi, ka šāda atkāpe pastāv. Komisija 2007. gada 27. novembra vēstulē informēja sūdzības iesniedzēju, ka tā nespēj ievērot termiņu, minēja iemeslus un atvainojās. Komisijas kavēšanās nepārkāpj sūdzības iesniedzēja tiesības, kas garantētas Regulas 1049/2001 8. panta 3. punktā, celt prasību Tiesā vai iesniegt sūdzību ombudam, ja iestāde neatbild noteiktajā termiņā, ko uzskata par noraidošu atbildi. Komisija secināja, ka, neraugoties uz ERAB iebildumiem, tā izmantoja papildu laiku, lai nodrošinātu sūdzības iesniedzējam pēc iespējas plašāku piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem.

18. Sūdzības iesniedzējs savos apsvērumos norādīja, ka ir nepieņemami, ka Komisija pieteikuma reģistrēšanai atvēl septiņas dienas. Turklāt pretēji Regulas 1049/2001 7. panta 1. punktam Komisija neatbildēja uz tās sākotnējo pieteikumu 15 darba dienu laikā no reģistrācijas dienas. Ņemot vērā to, ka Komisija apgalvoja, ka tā ir piešķirusi pilnīgu piekļuvi dokumentiem, kas attiecas uz 2002. gada nolīgumu, sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tādēļ tas būtu varējis šos dokumentus publicēt atsevišķi no dokumentiem, kas attiecas uz 2006. gada nolīgumu, izvairoties no turpmākas kavēšanās, ko izraisīja vēl notiekošā apspriešanās procedūra par 2006. gada nolīgumu. Neatkarīgi no tā, vai bija pareizi sākt apspriešanos ar ERAB, Komisijai saskaņā ar Komisijas Lēmuma C(2001) 3714 2. pantu bija jāievēro 30 darba dienu termiņš lēmuma pieņemšanai par pieteikumu. Komisija apgalvoja, ka sūdzības iesniedzējs būtu varējis vērsties Tiesā vai iesniegt sūdzību ombudam. Atbildot uz to, sūdzības iesniedzējs norādīja, ka gan Labas administratīvās prakses kodeksa 19. pantā, gan Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 1. punktā ir noteikts, ka: *“ pilnīga vai daļēja atteikuma gadījumā iestāde informē pieteikuma iesniedzēju par viņam pieejamiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem”*. Tomēr Komisija neinformēja sūdzības iesniedzēju par tā tūlītējām pārsūdzības iespējām. Visbeidzot, sūdzības iesniedzējs norādīja, ka Komisija nosūtīja galīgo atbildi trīs mēnešus pēc iepriekšējās vēstules un ka kopš sākotnējā pieteikuma iesniegšanas ir pagājuši gandrīz seši mēneši.

Ombuda novērtējums

Par apgalvoto pārmērīgo un nepamatoto kavēšanos sūdzības iesniedzēja pieteikuma izskatīšanā

19. Sūdzības iesniedzējs 2007. gada 11. septembrī iesniedza pieteikumu par piekļuvi dokumentiem. Komisija 2007. gada 18. septembrī reģistrēja pieteikumu un par to informēja sūdzības iesniedzēju tajā pašā dienā nosūtītajā e-pastā.

20. Attiecībā uz sākotnējo pieteikumu par piekļuvi dokumentiem reģistrāciju Regulas 1049/2001 7. pantā ir noteikts:

“ 1. Pieteikumu par piekļuvi dokumentam izskata nekavējoties. Pieteikuma iesniedzējam nosūta saņemšanas apstiprinājumu ”.

21. Ombuds atgādina, ka Regulā 1049/2001 nav paredzēti nekādi īpaši noteikumi par laiku, kas vajadzīgs, lai reģistrētu pieprasījumu par piekļuvi dokumentiem. Tomēr ombuds uzskata, ka šādu pieprasījumu reģistrēšanai nevajadzētu būt nepamatotai kavēšanāsi, jo iepriekš minētā pienākuma *ātri* izskatīt pieteikumus mērķi nevar sasniegt, ja Komisijai būtu rīcības brīvība attiecībā uz to, kad pieteikums būtu jāreģistrē. (Tādējādi šāda rīcības brīvība ietekmētu šāda pieteikuma izskatīšanas termiņu). Ombuds uzskata, ka pienākums nekavējoties izskatīt pieteikumus nozīmē, ka Komisijai būtu jāorganizē savi administratīvie dienesti, lai nodrošinātu, ka reģistrācija parasti notiek ne vēlāk kā pirmajā darba dienā pēc pieteikuma saņemšanas. Ņemot vērā to, ka sūdzības iesniedzēja sākotnējā pieteikuma reģistrēšanai Komisijai bija vajadzīgas piecas darba dienas, ombuds uzskata, ka Komisija nav ievērojusi iepriekš minēto pienākumu.

22. Attiecībā uz sākotnējo pieteikumu izskatīšanu Regulas 1049/2001 7. pantā turklāt ir noteikts:

“... Iestāde 15 darba dienu laikā pēc pieteikuma reģistrācijas vai nu piešķir piekļuvi pieprasītajam dokumentam un nodrošina piekļuvi saskaņā ar 10. pantu minētajā termiņā, vai arī rakstiskā atbildē norāda pilnīga vai daļēja atteikuma iemeslus [..]. 4. Ja iestāde noteiktajā termiņā neatbild, pieteikuma iesniedzējam ir tiesības iesniegt atkārtotu pieteikumu.”

23. Ombuds norāda, ka sūdzības iesniedzējs neapstrīd, ka Komisijas atbildes nesniegšana 15 darba dienu laikā no sākotnējā pieteikuma reģistrācijas datuma (2007. gada 18. septembris) bija minētā pieteikuma netieša noraidīšana un ka šis fakts ļāva sūdzības iesniedzējam iesniegt atkārtotu pieteikumu.

24. Sūdzības iesniedzējs 2007. gada 11. oktobrī iesniedza atkārtotu pieteikumu. Komisija 2007. gada 12. oktobrī to reģistrēja un tajā pašā dienā pa e-pastu attiecīgi informēja sūdzības iesniedzēju. Tomēr 2007. gada 6. novembrī Komisija rakstīja, lai informētu sūdzības iesniedzēju, ka:

“Jūsu pieteikums pašlaik tiek izskatīts. Tomēr, tā kā mēs vēl neesam apkopojuši visus elementus, kas nepieciešami, lai pienācīgi analizētu Jūsu pieprasījumu, lai pieņemtu galīgo lēmumu, mēs nevarēsim atbildēt uz Jūsu atkārtoto pieprasījumu noteiktajā termiņā. Tāpēc saskaņā ar Regulas 1049/2001 8. panta 2. punktu šis termiņš ir jāpagarina vēl par 15 darba dienām. Jaunais termiņš beidzas 2007. gada 27. novembrī. ES atvainojos par neērtībām, ko šī aizkavēšanās var radīt .

25. Attiecībā uz atkārtotiem pieteikumiem 8. pantā (Atkārtotu pieteikumu izskatīšana) ir noteikts:

“ 1. Atkārtotu pieteikumu izskata nekavējoties. Iestāde 15 darba dienu laikā pēc šāda pieteikuma reģistrēšanas piešķir piekļuvi pieprasītajam dokumentam un nodrošina piekļuvi [..]. 2. Izņēmuma gadījumos, piemēram, ja pieteikums attiecas uz ļoti garu dokumentu vai ļoti lielu dokumentu skaitu, 1. punktā paredzēto termiņu var pagarināt par 15 darba dienām ar noteikumu, ka pieteikuma iesniedzējs ir iepriekš informēts un ir sniegts detalizēts pamatojums.”

26. Ombuds uzskata, ka Regulā (EK) Nr. 1049/2001 paredzētie stingrie termiņi ir paredzēti, lai nodrošinātu piekļuves tiesību pilnīgu ievērošanu. Tādējādi jebkura šo termiņu neievērošana ir administratīva kļūme. Tā kā sūdzības iesniedzējs 2007. gada 11. oktobrī iesniedza atkārtoto pieteikumu, Komisijai lēmums par to bija jāpieņem vēlākais 2007. gada 2. novembrī. Tomēr tikai 2007. gada 6. novembrī tā informēja sūdzības iesniedzēju par sākotnējā termiņa pagarināšanu. Ombuds konstatē, ka, lai gan šī kavēšanās bija ierobežota, Komisija nav iepriekš informējusi sūdzības iesniedzēju par termiņa pagarinājumu atbildes sniegšanai uz tā atkārtoto pieteikumu.

27. Pēc lēmuma pagarināt termiņu atbildes sniegšanai uz atkārtoto pieteikumu Komisijai bija jāpieņem lēmums vēlākais līdz 2007. gada 27. novembrim. Tomēr 2007. gada 27. novembrī Komisija rakstīja sūdzības iesniedzējam:

"(..) termiņš atbildes sniegšanai uz Jūsu atkārtoto pieprasījumu tika pagarināts par 15 darbdienām saskaņā ar regulas 8. panta 2. punktu. Šis pagarinātais termiņš beidzas šodien. Diemžēl mēs joprojām neesam spējuši pabeigt Jūsu pieprasījuma analīzi, un tāpēc mēs vēl nespējam sniegt jums galīgo atbildi. Tas jo īpaši ir saistīts ar to, ka, lai pareizi novērtētu šo jautājumu un saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punktu mēs esam apspriedušies ar ERAB par tās nostāju attiecībā uz pieprasīto dokumentu izpaušanu. Tomēr es varu jums apliecināt, ka mēs darām visu iespējamo, lai sniegtu jums galīgo atbildi pēc iespējas ātrāk. ES nožēloju šo papildu kavēšanos un sirsnīgi atvainojos par jebkādam neērtībām, ko tas var radīt."

28. Līdzīgi Regulas 1049/2001 7. un 8. pantam Komisijas Lēmuma C(2001) 3714 2. pantā ir noteikts, ka "Komisija atbild uz sākotnējiem un atkārtotiem piekļuves pieteikumiem piecpadsmit darba dienu laikā no pieteikuma reģistrācijas dienas. Sarežģītu vai apjomīgu pieteikumu gadījumā termiņu var pagarināt par piecpadsmit darba dienām."

29. Ombuds norāda, ka ne Regulā 1049/2001, ne Komisijas Lēmumā C(2001) 3714 nav paredzēts pagarināt jau pagarināto termiņu lēmuma pieņemšanai par (sākotnējo vai atkārtoto) pieteikumu par piekļuvi dokumentiem. Tā kā Komisija divas reizes pagarināja termiņu atbildes sniegšanai uz sūdzības iesniedzēja atkārtoto pieteikumu, ombuds konstatē, ka Komisija nav ievērojusi gan iepriekš minēto regulu, gan Komisijas lēmumu.

30. Turklāt Regulas 1049/2001 8. panta 2. punktā ir noteikts, ka Komisijai ir jāsniedz pieteikuma iesniedzējam "detalizēti iemesli" termiņa pagarināšanai. Tas, kas ir pietiekami "detalizēts" pamatojums iepriekš minētā noteikuma nozīmē, katrā atsevišķā gadījumā var atšķirties atkarībā no attiecīgajiem apstākļiem. Tomēr vienkārša, vispārīgi formulēta atsauce uz to, ka Komisija "nav apkopojusi visus elementus, kas vajadzīgi, lai pienācīgi analizētu [sūdzības iesniedzēja] lūgumu, lai pieņemtu galīgo lēmumu", nevar izpildīt iepriekš minēto prasību. Tāpat arī apgalvojums, ka Komisija "vēl nav spējusi pabeigt [sūdzības iesniedzēja] pieprasījuma analīzi un ka tādējādi tā vēl nevar sniegt galīgo atbildi, [jo īpaši] tādēļ, lai pareizi izvērtētu šo jautājumu, [...] [tā] apspriedās ar ERAB par tās nostāju attiecībā uz pieprasīto dokumentu izpaušanu" nevar izpildīt iepriekš minēto pienākumu. Šādos paziņojumos nav pietiekamu elementu, kas ļautu pārskatīt, vai pagarinājums konkrētajā gadījumā ir pamatots. Drīzāk būtu lietderīgi paskaidrot, kāpēc Komisija nevarēja iegūt informāciju, kas nepieciešama pieteikuma analīzei, vai kāpēc bija jāapspriežas ar trešo personu, un kāpēc apspriešanos nevarēja pabeigt

agrāk. Šajā gadījumā ombuds uzskata, ka Komisijas paziņojumi nav uzskatāmi par “*detalizētiem iemesliem*” Regulas 1049/2001 8. panta 2. punkta nozīmē.

31. Turklāt ombuds norāda, ka Komisijas Lēmuma C(2001) 3714 5. panta 5. punktā ir noteikts:

“ Trešās personas — autora, ar kuru notikusi apspriešanās, termiņš atbildes sniegšanai nav īsāks par piecām darbdienu, bet tam jāļauj Komisijai ievērot savus atbildes termiņus. Ja noteiktajā termiņā atbilde netiek sniegta vai ja trešā persona nav izsekojama vai nav identificējama, Komisija pieņem lēmumu saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1049/2001 4. panta noteikumiem par izņēmumiem, ņemot vērā trešās personas likumīgās intereses, pamatojoties uz tās rīcībā esošo informāciju. ”

32. Ir skaidrs, ka Komisija nevar pamatot kavēšanos, izskatot pieteikumu par piekļuvi dokumentiem, pamatojoties uz to, ka tai ir jāapspriežas ar trešām personām. Tā kā Komisija nesniedza galīgo atbildi uz sūdzības iesniedzēja 2007. gada 11. oktobra atkārtoto pieteikumu līdz 2008. gada 4. martam, t. i., gandrīz piecus mēnešus pēc tā iesniegšanas, ombuds konstatē, ka Komisija nav ievērojusi Regulas 1049/2001 noteikumus par pieteikumu par piekļuvi dokumentiem ātru izskatīšanu.

33. Vispārīgāk runājot, ombuds konstatē, ka turpmāk izklāstīto iemeslu dēļ Komisija pārmērīgi un nepamatoti kavējās ar sūdzības iesniedzēja pieprasījuma par piekļuvi dokumentiem izskatīšanu. Jo īpaši viņš uzskata, ka Komisija:

- ir pārkāpusi Regulas (EK) Nr. 1049/2001 7. pantu, jo sūdzības iesniedzēja sākotnējā pieteikuma reģistrēšanai ir vajadzīgas piecas darba dienas;
- ir pārkāpis Regulas 1049/2001 8. pantu, iepriekš neinformējot sūdzības iesniedzēju par termiņa pagarinājumu atbildes sniegšanai uz tā atkārtoto pieteikumu;
- ir pretrunā abiem iepriekš minētajiem Regulas 1049/2001 pantiem, pagarinot jau pagarināto termiņu lēmuma pieņemšanai par atkārtoto pieteikumu;
- nav ievērojis Regulas (EK) Nr. 1049/2001 8. panta 2. punktu, nesniedzot detalizētus iemeslus termiņu pagarināšanai; un ka tas
- sniedza galīgo atbildi uz sūdzības iesniedzēja 2007. gada 11. oktobra atkārtoto pieteikumu tikai 2008. gada 4. martā, t. i., gandrīz piecus mēnešus vēlāk, tas bija pārmērīgs un nepamatots kavējums.

34. Šajā sakarā ombuds atsaucas uz sūdzību Nr. 3697/2006/PB, kas attiecās uz līdzīgiem apstākļiem. Lēmumā par sūdzības izbeigšanu viņš konstatēja arī administratīvas kļūmes saistībā ar to, ka Komisija nav ievērojusi iepriekš minētos noteikumus. Tāpēc savā 2007. gada 22. oktobra lēmumā viņš izteica būtiskas kritiskas un papildu piezīmes. Komisija 2009. gada 19. janvāra vēstulē atbildēja ombudam par viņa kritiskajām un papildu piezīmēm attiecībā uz sūdzību Nr. 3697/2006/PB. Savā replikā tā norādīja, ka pieteikumi par piekļuvi dokumentiem parasti tiek reģistrēti pēc saņemšanas vai pirmajā darba dienā pēc saņemšanas, un reģistrācijas aizkavēšanās var notikt tikai ārkārtēju apstākļu dēļ. Komisija piekrita ombudam, ka pieteikuma iesniedzējs, kas lūdz piekļuvi dokumentiem, būtu jāinformē par atbildes termiņa pagarinājumu, pirms tas faktiski beidzas. Visbeidzot, tā arī piekrita, ka tai ir jāsniedz attiecīgajai prasītājai detalizētāki paskaidrojumi par termiņa pagarināšanas iemesliem.

35. Ņemot vērā Komisijas atbildi uz ombuda piezīmēm lēmumā par sūdzību Nr. 3697/2006/PB, kas ir pieejama ombuda tīmekļa vietnē un kas ir pieejama pēc iepriekš minētajiem trūkumiem, ombuds cer, ka Komisija turpmākos pieteikumus par piekļuvi dokumentiem izskatīs saskaņā ar praksi, uz kuru tā atsaucās minētajā atbildē. Ņemot vērā šos apstākļus, ombuds neuzskata par nepieciešamu izteikt kritisku piezīmi attiecībā uz viņa konstatējumiem iepriekš 33. punktā.

Par nepareizu dokumentu iesniegšanu

36. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Komisija iesniedza finansēšanas memoranda A pielikumu ("Vispārējie nosacījumi attiecībā uz finansēšanas memorandu"), kurā Slovākijas valdība ir minēta kā saņēmēja. Tomēr sūdzības iesniedzēja pieprasījums attiecās uz Lietuvu. Komisija savā atzinumā puda nožēlu par šo neprecizitāti. Tomēr tā norādīja, ka attiecīgais dokuments ir standarta dokuments, kurā uzskaitīti vispārīgi nosacījumi. Tā saturs paliek nemainīgs neatkarīgi no saņēmējas valsts. Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka, neraugoties uz iepriekš minētajiem paskaidrojumiem, tam vēl nav jāsaņem pareizie dokumenti.

37. Ombuds norāda, ka 2009. gada 23. oktobrī pēc viņa īpašā pieprasījuma Komisija viņam nosūtīja ar Lietuvu noslēgto finansēšanas memorandu vispārīgo noteikumu kopiju [5]. Tā arī paskaidroja, ka, tā kā šajā dokumentā ir ietverti vispārīgi nosacījumi standarta finansējuma memorandiem, tie ir vienādi Lietuvai un Slovākijai. Tā piebilda, ka tā iesniedza sūdzības iesniedzējam dokumentu, kas attiecas uz Slovākiju, jo dokumenta, kas attiecas uz Lietuvu, A pielikums bija nepilnīgs, proti, nebija 7. lappuses un pēc tam nebija elektroniskas versijas. Tā uzsvēra, ka vienīgā atšķirība starp slovāku un lietuviešu valodas versijām ir "saņēmēja" definīcija dokumenta pirmajā rindā. Ņemot vērā šā dokumenta noteikumus un iepriekš minētos paskaidrojumus, ombuds uzskata, ka Komisija ir veikusi attiecīgus pasākumus, lai atrisinātu šo sūdzības aspektu.

Nepilnīga dokumentu iesniegšana

38. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka Komisija 2008. gada 4. marta atbildē apgalvoja, ka tas ir piešķīris pilnīgu piekļuvi 2002. gada nolīgumam. Tajā ir iekļauti īpašie nosacījumi (C pielikums), kuros ir atsauce uz papildu pielikumu — *Fonda* noteikumiem. Tomēr sūdzības iesniedzējam netika iesniegti *Fonda noteikumi*. Tāpēc Komisija nesniedza pilnīgu piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem. Savā atzinumā Komisija paskaidroja, ka tā uzskata, ka uz jautājumu *par piekļuvi Fonda* noteikumiem attiecas tās atbilde uz pieprasījumu par piekļuvi 2006. gada nolīgumam. Tā kā pilnīga piekļuve 2006. gada nolīguma īpašajiem nosacījumiem tika skaidri atteikta, sūdzības iesniedzējs kļūdaini secināja, ka Komisija vispirms netieši piešķir piekļuvi un pēc tam nepārprotami atteica piekļuvi *Fonda noteikumiem*.

39. Ombuds norāda, ka Komisija 2008. gada 4. marta atbildē norādīja, ka 2002. gada nolīgums sastāvēja no:

- vēstuli apmaiņā starp Komisiju un ERAB no 2001. gada janvāra par EUR 115 miljonu Eiropas Kopienas ieguldījumu IIDSF; un
- finansēšanas memorands, kas noslēgts 2002. gadā starp Eiropas Kopienas un saņēmējvalsti

par EUR 80 miljonu Eiropas Kopienas ieguldījumu IIDSF fondā.

Komisija piešķir pilnīgu piekļuvi šiem dokumentiem.

40. Ombuds arī norāda, ka tajā pašā atbildē Komisija 2006. gada nolīgumu definēja kā divpusēju līgumisku dokumentu starp Komisiju un ERAB, kas parakstīts 2006. gadā. Līguma pamatā ir standarta iemaksu nolīgums ar starptautisku organizāciju, kas ir publiski pieejams internetā [6]. Īpašie nosacījumi, uz kuriem atsaucās sūdzības iesniedzējs, ir balstīti uz standarta tekstu ar mainīgajiem lielumiem, kas attiecas uz atsevišķiem nolīgumiem. Tā kā tajā ir ietverti “*īpaši nosacījumi, par kuriem puses vienojušās un kuros ir ietverta informācija, kas attiecas uz ERAB*”, un tā kā ERAB atteica piekļuvi dokumentam tā būtības dēļ, Komisija deva priekšroku informācijas neizpaušanai.

41. Ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds saprot sūdzības iesniedzēja argumentu, ka Komisija ir kļūdaini apgalvojusi, ka tā ir piešķīrusi *pilnīgu* piekļuvi 2002. gada nolīgumam, jo tā nav piešķīrusi piekļuvi *Fonda noteikumiem*, kas acīmredzami ir minētā nolīguma daļa. Ombuds uzskata, ka šis arguments ir nepamatots, pieņemot, ka *Fonda noteikumi*, kuriem netika piešķirta piekļuve, ir jāuzskata par 2002. gada nolīguma daļu. Tomēr Komisija, šķiet, apgalvo, ka jautājums par publisku piekļuvi *Fonda noteikumiem* tika izskatīts, izskatot pieprasījumu piešķirt piekļuvi 2006. gada nolīgumam, jo minētie noteikumi ir gan 2002., gan 2006. gada nolīguma daļa. Atbilde uz sūdzības iesniedzēja pieteikumu par piekļuvi neapšaubāmi šajā ziņā varētu būt skaidrāka, bet, tā kā ombuds turpmāk sīkāk izvērtēs piekļuves būtisko aspektu, viņš neuzskata, ka ir nepieciešams sīkāk izpētīt šo lietas aspektu.

Kopienas tiesību aktu neievērošana īpaši attiecībā uz piekļuvi dokumentiem saistībā ar 2006. gada nolīgumu

42. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Komisijai nebija jāapspriežas ar ERAB, jo 2006. gada nolīgumu un visus tā pielikumus bija izstrādājusi Komisija, un dažus no tiem pat sagatavoja Komisija. Faktiski saskaņā ar Regulu 1049/2001 apspriešanās ir nepieciešama tikai tad, ja attiecīgā dokumenta izcelsme ir trešā persona vai to ir izdevusi trešā persona. Tā kā tas tā nav attiecībā uz īpašajiem nosacījumiem, Komisija nav ievērojusi attiecīgos Kopienas tiesību aktu noteikumus. Turklāt neatkarīgi no tā, vai Komisija pamatoti konsultējās ar ERAB, tā esot kļūdaini atsaukusies uz Regulas 1049/2001 4. panta 1. punktā paredzēto izņēmumu, proti, ka 2006. gada nolīguma izpaušana kaitētu sabiedrības interešu aizsardzībai saistībā ar starptautiskajām attiecībām. Turklāt Komisijas arguments, ka informācijas izpaušana mazinātu ERAB vēlmi sadarboties ar Eiropas Kopienas un kaitētu Kopienas stratēģijai attiecībā ar šo starptautisko organizāciju, ir apšaubāms. ERAB ir starptautiska organizācija, kurai saskaņā ar tās dibināšanas līgumu ir jāstrādā ciešā sadarbībā ar tās locekļiem, tostarp ar Eiropas Kopienas.

43. Savā atzinumā Komisija atzina, ka tās dienesti ir izstrādājuši īpašos nosacījumus un II pielikumu (kam tika piešķirta pilnīga piekļuve). Tomēr tā norādīja, ka atlikušo dokumentu izcelsme ir ERAB. Turklāt tā norādīja, ka īpašie nosacījumi atspoguļo sarunu iznākumu ar ERAB un ietver to, par ko līgumslēdzējas puses ir vienojušās. Tādējādi ERAB ir līgumiskās vienošanās līdzautors. Tāpēc Komisija uzskatīja, ka saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 ERAB ir

tiesības apspriesties ar ERAB. Turklāt sūdzības iesniedzējs pats atzina, ka *fonda noteikumi* ir ERAB izstrādāts dokuments. Attiecībā uz sabiedrības interešu aizsardzību Komisija apgalvoja, ka ERAB ir svarīgs Eiropas Kopienas partneris. Tās sadarbojas vairākās valstīs, veicinot ekonomikas attīstību un Kopienas vārdā pārvaldot programmas. Attiecības ar to balstās uz savstarpēju uzticēšanos un sadarbību. Ja Komisija izpaustu dokumentus, tā būtu pretrunā šiem principiem un kaitētu attiecībām ar ERAB, neņemot vērā tās vēlmes. Faktiski, ieviešot Regulas 1049/2001 4. panta 1. punktā paredzēto izņēmumu, Kopienas likumdevējs norādīja, ka ir jāņem vērā trešo personu viedoklis. Komisija uzskata, ka ERAB ir labākā situācijā, lai novērtētu, vai tās izdoto vai tās līdzautorēto dokumentu publiskošana kaitētu tās likumīgajām interesēm.

44. Attiecībā uz apspriešanos ombuds vispirms norāda, ka Regulas 1049/2001 4. panta 4. punktā (Izņēmumi) ir noteikts:

“ 4. Attiecībā uz trešo personu dokumentiem iestāde apspriežas ar trešo personu, lai novērtētu, vai ir piemērojams 1. vai 2. punktā minētais izņēmums, ja vien nav skaidrs, vai dokuments tiks vai netiks nodots atklātībā. ”

Šajā sakarā ombuds norāda, ka Kopienas iestādēm ir pienākums, nevis iespēja apspriesties ar trešām personām gadījumos, kad tiek saņemti pieprasījumi par piekļuvi trešo personu dokumentiem, ja vien iestādei nav skaidrs, vai piekļuve būtu vai nebūtu jāpiešķir. Turklāt, pat ja pieprasītais dokuments, stingri ņemot, nav trešās personas dokuments, ombuds nesaprot, kāpēc Kopienas iestādēm, izskatot pieteikumu par piekļuvi šādam dokumentam, nevajadzētu būt iespējai apspriesties ar citām struktūrām par savu pieprasījuma novērtējumu, stingri nepiemērojot Regulas 1049/2001 4. panta 4. punktu. Šāda apspriešanās noteikti palielinātu iespēju, ka Kopienas iestādes, tostarp Komisija, varēs sniegt objektīvāku atzinumu, izvērtējot Regulas 1049/2001 4. panta 4. punktā paredzētā izņēmuma piemērojamību. Tomēr ombuds norāda, ka šādas iespējamās apspriedes nevar izmantot, lai attaisnotu kavēšanos Komisijas lēmumu pieņemšanas procedūrā.

45. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ombuds konstatē, ka Komisija, apspriežoties ar ERAB par 2006. gada nolīguma iespējamo izpaušanu, nav pārkāpusi Regulu 1049/2001.

46. Attiecībā uz sabiedrības interešu aizsardzību saistībā ar starptautiskajām attiecībām ombuds norāda, ka Regulas 1049/2001 4. panta 1. punktā (Izņēmumi) ir noteikts:

“ 1. Iestādes atsaka piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

sabiedrības intereses attiecībā uz:

... — Kopienas vai dalībvalsts starptautiskās attiecības [..]. ”

47. Ombuds norāda, ka Regulas 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētie izņēmumi ir noteikti obligāti. Tādējādi iestādēm ir pienākums atteikt piekļuvi dokumentiem, uz kuriem attiecas kāds no izņēmumiem, ja ir pierādīts, ka pastāv attiecīgie apstākļi [7]. Ombuds arī norāda, ka Komisijai ir plaša rīcības brīvība saistībā ar lēmumu par atteikumu, kura pamatā

cita starpā ir sabiedrības interešu aizsardzība saistībā ar starptautiskajām attiecībām [8] . Līdz ar to pārbaudes apjoms šajā kontekstā aprobežojas ar pārbaudi, vai ir ievēroti procesuālie noteikumi un pienākums norādīt pamatojumu, vai fakti ir pareizi un vai nav pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā vai pilnvaru nepareiza izmantošana [9] . Attiecībā uz pienākumu norādīt pamatojumu ombuds atgādina, ka, lai gan attiecīgajai iestādei katrā atsevišķā gadījumā ir jāpierāda, ka uz dokumentiem, kuriem tiek lūgta piekļuve, patiešām attiecas Regulā 1049/2001 uzskaitītie izņēmumi, var būt neiespējami norādīt iemeslus, kas pamato konfidencialitātes nepieciešamību attiecībā uz katru dokumentu atsevišķi, neizpaužot dokumenta saturu un tādējādi atņemot izņēmumam tā mērķi [10] .

48. Attiecībā uz iepriekš minēto ombuds norāda, ka Komisija 2008. gada 4. marta atbildē paskaidroja, ka:

“ Atlikušās attiecīgā divpusējā nolīguma daļas (t. i., I un III pielikumu, kā arī īpašo nosacījumu neizpaužamās daļas un IV pielikumu) nevar izpaust, jo tās attiecas uz konkrētajiem nosacījumiem, par kuriem puses vienojušās, un tajās ir ietverta informācija, kas attiecas uz ERAB. Šo daļu publiskošana acīmredzami kaitētu Eiropas Kopienas attiecībām ar ERAB, ņemot vērā tās skaidri paustos iebildumus pret informācijas izpaušanu. Patiešām, no vienas puses, tas mazinātu ERAB vēlmi sadarboties ar Eiropas Kopienu, un, no otras puses, tas kaitētu Kopienas stratēģijai attiecībā ar šo starptautisko organizāciju. Tas ne tikai ietekmētu pašreizējos nolīgumus, bet varētu arī ietekmēt turpmākās sarunas ar ERAB par līdzīgiem jautājumiem. Turklāt tas negatīvi ietekmētu arī Kopienas attiecības ar trešām valstīm, kurās ERAB darbojas ar Kopienas fondu atbalstu. Šo iemeslu dēļ attiecīgo daļu atbrīvošana nopietni ietekmētu pašreizējās un turpmākās attiecības gan ar ERAB, gan ar minētajām trešām valstīm, tādējādi apdraudot sabiedrības interešu aizsardzību saistībā ar EK starptautiskajām attiecībām ar abiem šiem dalībniekiem. ”

49. Ņemot vērā iepriekš minētos apstākļus, ombuds uzskata, ka Komisija ir sniegusi pietiekami precīzus paskaidrojumus par apstrīdēto atteikumu piešķirt piekļuvi pieprasītajam dokumentam. Turklāt ombuds uzskata, ka Komisija, apspriedusies ar ERAB un saņēmusi informāciju par tās skaidri izteiktajiem iebildumiem pret informācijas izpaušanu [11] , pamatoti secināja, ka 2006. gada nolīguma publiskošana patiešām varētu kaitēt sabiedrības interešu aizsardzībai saistībā ar tās starptautiskajām attiecībām ar ERAB. Visbeidzot, apstrīdētajā lēmumā nav pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā attiecībā uz sabiedrības interešu aizsardzību starptautisko attiecību jomā.

50. Iepriekš minēto iemeslu dēļ ombuds konstatē, ka Komisija ir pareizi piemērojusi attiecīgos Regulas 1049/2001 noteikumus par apspriešanos ar ERAB un sabiedrības interešu aizsardzību saistībā ar starptautiskajām attiecībām. Tāpēc ombuds nekonstatē atbilstošas administratīvas kļūmes.

51. Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ombuds nekonstatē administratīvas kļūmes saistībā ar sūdzības iesniedzēja argumentiem par nepareizu un nepilnīgu dokumentu iesniegšanu, Kopienas tiesību aktu neievērošanu attiecībā uz apspriešanos ar trešām personām vai sabiedrības interešu aizsardzību saistībā ar starptautiskajām attiecībām. Līdz ar to sūdzības

iesniedzēja apgalvojums nevar tikt apmierināts.

C. Secinājumi

Pamatojoties uz izmeklēšanu saistībā ar šo sūdzību un kā sīkāk izklāstīts lēmuma 33. punktā, ombuds konstatēja vairākus trūkumus Komisijas veiktajā procedūrā attiecībā uz sūdzības iesniedzēja pieprasījumu par piekļuvi dokumentiem. Normālos apstākļos šādu trūkumu konstatēšana būtu likusi ombudam izteikt kritisku piezīmi.

Tomēr, ņemot vērā Komisijas atbildi uz ombuda piezīmēm lēmumā par sūdzību Nr. 3697/2006/PB, kas ir vēlāks par šajā lēmumā konstatētajiem trūkumiem, Ombuds cer, ka Komisija turpmākos pieteikumus par piekļuvi dokumentiem izskatīs saskaņā ar praksi, uz kuru tā atsaucās minētajā atbildē. Ņemot vērā šos apstākļus, ombuds šajā lietā neuzskata par nepieciešamu izteikt kritisku piezīmi par saviem konstatējumiem lēmuma 33. punktā.

Sūdzības iesniedzējs un Komisija tiks informēti par šo lēmumu.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Strasbūrā, 2009. gada 2. decembrī

[1] Padomes 2002. gada 25. jūnija Regula (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienų vispārējam budžetam, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 2006. gada 13. decembra Regulu (EK, Euratom) Nr. 1995/2006.

[2] Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.).

[3] Komisijas 2001. gada 5. decembra Lēmums, ar ko groza tās reglamentu (izziņots ar dokumenta numuru C(2001) 3714), OV L 345, 94. lpp., attiecībā uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem piemērošanu.

[4] Kā minēts finansēšanas memoranda īpašo noteikumu C pielikumā.

[5] Tā kopija kopā ar šo lēmumu tiek nosūtīta sūdzības iesniedzējam.

[6] EuropeAid sadarbības biroja tīmekļa vietnē (http://ec.europa.eu/europeaid/index_en.htm)
[Saite].

[7] Skatīt lietu T-110/03 *Sison/Padome* (Krājums 2005, II-1429. lpp., 51. punkts).

[8] Skatīt lietu T-110/03 *Sison/Padome* , 46. punkts.

[9] Skatīt lietu T- 110/03 *Sison/Padome* , 47. punkts (par PIT pārbaudes jomu).

[10] Sk. lietu T-110/03 *Sison/Padome* , 60. punkts.

[11] Ombuds piekrīt Komisijas apgalvojumam, ka ERAB bija labākā situācijā, lai novērtētu, vai būtu jāizpauž tās izdoto vai tās līdzautorēto dokumentu izpaušana, vai arī šāda izpaušana kaitētu tās likumīgajām interesēm.